

vendigt, det kan man maaste ikke en Gang forlange. Der er ingen Pligt for Generalen til at kende hele Mandstabet, det er derimod en Pligt, at Mandstabet skal kende Generalen, de skulle endogsaa salutare for Generalen, naar de passer forbi ham, og jeg er overbevist om, at det vil nok slaa til, det sidste, saa selv om Ministeren ikke kender sine Tropper, saa kende Tropperne nok ham.

Jeg skal slutte med at udtale min Paastønnelse af den Modtagelse, som dette Forslag har faaet her i Tinget. Ganske vist har den ikke været ublandet velvillig, det har den ikke, og jeg kunde have ønsket, at den fra Ministerens Side havde været mere imøbekommende, ikke blot i Formen, men ogsaa i Realiteten, end den har været. Det maa erkendes, at der har været enkelte Mislyde i den almindelige Velvilje, der ellers har betegnet denne Forhandling. Jeg tror imidlertid, at jeg bør tage denne Forhandling og de Udtalelser, der ere faldne, Forholdet mellem de velvillige og de mindre velvillige Udtalelser som et Bærsel, som et Symbol for den Modtagelse, dette Forslag vil finde uden for Salen. Jeg tror, at Forholdet mellem Modstandere og Tilhængere skal vise sig at være omtrent, som Talerne have været i denne Sal. Derjom vi saa ikke saa Loven i denne Samling, kommer der nok en Samling, hvor vi ville faa den.

Indenrigsministeren (Ingerslev):

Jeg ønsker kun at gøre et Par Bemærkninger til den ærede Ordfører, idet jeg finder det nødvendigt at opløse den Sætning, der staar i § 7 med Hensyn til Forholdet til Fattigvæsenets Understøttelse. Der staar saaledes: „Understøttelsen løber ikke i den Tid, i hvilken nogen er optaget i en af Fattigvæsenets Stiftelser eller er undergiven Straf i Fængsel eller Straffeanstalt“. Det er Ordene, jeg var ikke tilstrækkelig opmærksom paa det, ellers havde jeg fremdraget det i Formiddags, og jeg har jo heller ikke haft Forslaget saa længe. Men nærmere beset kan jeg ikke forstaa disse Ord anderledes, end at vedkommende, der kommer ud af Fængslet, melder sig, og heller ikke anderledes, end at for den, der er optagen i Fattigvæsenets Stiftelser, løber Understøttelsen ikke, saa længe han er i Stiftelsen, men ellers løber den, selv om han har faaet Fattighjælp mellem de to Avartaler. Jeg kan ikke forstaa det anderledes, men er det ikke Meningen med Redaktionen eller den Tanke, der ligger bag ved, saa har det mindre praktisk Betydning, saa vil det kunne blive rettet, naar Sagen i det hele skal fremmes. At jeg skulde komme til

at stille Endringsforslag til dette eller andre Punkter, tvivler jeg paa Forhaand noget paa, men Oplysninger og andre Ting skal jeg i hvert Fald være rede med. Med Hensyn til Invaliditetspørgsmaalet, som det ærede Medlem ogsaa rørte ved, og min Opfattelse deraf, er det selvfølgelig ikke den, at Invaliditetspørgsmaalet i Kvantum skulde have nogen som helst Betydning lige overfor Alderdomspørgsmaalet. Men det vil ikke mistendes, at under Sygefassebehandlingen er det idelig fremdraget lige overfor mig, at det havde man ikke faaet med, og det kan man ikke godt faa med paa Grund af manglende Undersøgelse. En Ting maa dog ikke mistendes, og det er, at Ubilligheden lige overfor Invaliditetstilfælde bliver endnu langt større endnu, naar man kommer til Alderdomsforsørgelse, thi ved Fattighjælpen bliver der en Undtagelse, som rammer saa, og man maa derfor se at faa den med. At det ikke i Kvantum er saa uoverkommeligt, naar man faar alt andet, skal jeg ganske indrømme. Jeg har egentlig heller ikke bebrejdet nogen det, jeg har tværtimod sagt, at jeg kunde godt forstaa, at man ikke havde faaet det med, men vilde henlede Opmærksomheden paa, at det har sin Betydning, og at i Thykland det særlig heldige ved den Lov, der udfom for et Par Aar siden, netop er Invalidforsørgelsen. Jeg indrømmer naturligvis, at Aldersgrensen har den største Betydning i den Retning, og at der er Trang til den. Det ærede Medlem sagde endelig, at vor Fattiglovgivning hviler egentlig paa den Tanke, at det er en Forbrudelse at være gammel. (Stemmer: fattig!) Det ærede Medlem mente vist ganske, som jeg siger, at det at blive gammel som fattig var en Forbrudelse, det var det ærede Medlems Tanke. Det er efter min Mening ikke rigtig sagt, og lige overfor mig kunde det ærede Medlem ikke fastholde, at det skulde være en Forbrudelse, thi jeg har ikke sagt noget i den Retning, om jeg end ikke ser saa skarpt paa det som det ærede Medlem. Thi naar det ærede Medlem vil læse § 64 i Lovforslaget om det offentlige Fattigvæsen, saa vil han komme til den Opfattelse, at jeg i hvert Tilfælde har haft nogle Tanker i samme Retning som han, om jeg end ikke gaar saa vidt som det ærede Medlem.

Bojzen: Det er ikke min Hensigt paa dette Trin af Forhandlingen at ville optage Diskussionen fra i Formiddags. Jeg har det Indtryk, at vi for saa vidt maaste gerne kunde have sparet Aftenmødet, som jeg ikke ser, at der er fremkommet nogen væsentlig